

Temesvár után. Az erdőn

Temesvárból részeg strázsa
bámulja erdők gyűrűjét:
városa ujjára vontat,
ki most ülte menyegzőjét.

Fái – tornyok vőlegénye,
kapuk hártáját szakító,
bokrain madarak vére:
rács rozsdájaként rikító.

Nézi páskumok nyugalmát,
hol karók közt reng a pázsit,
nézi városába tartó
árnyak kék banderilláit.

Bennünk búvik a sötétség,
alkonyatig, míg kiszállhat,
s Temesváron üt az erdő:
seregekbe dermedt bánat.

Fölöttünk, kéklő levélként,
akasztottak nyelve ring a
fákon. Nézzük - és öletni
visszatérünk falvainkba.

Én - amint kiárad vérrel
önnön szívéből a hajnal,
te - amint a vér az éjjel
bemocskolt ingén megalvad.

Baka István Magdolna-zápor című kötetéből

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal →](#)